

Húsvét VI. Vasárnapja – 2013. május 5.

Idős néni totyogott be az orvosi rendelőbe, hétrét görnyedve, aprócska botjára támaszkodva. Orra csaknem a földet verte, annyira meg volt görbülve a háta. Néhány perc múlva azonban szemmel láthatóan kiegyenesedve, némileg fürgébben és vidámabban hagyta el a rendelőt. Az előtérben várakozók rácsodálkoztak a hirtelen változásra. Egy fiatalember nem is tudta magában tartani a kérdést: „Mondja, néni! Miféle csodát művelt magával ez az orvos, hogy az imént még görnyedt háta ennyire kiegyenesedett?” A néni mosolyogva válaszolt: „Nincs ebben semmi csoda, fiam! Egyszerűen csak adott nekem egy jóval hosszabb botot, hogy ezentúl arra támaszkodjam.”

Mindenkinek szüksége van támaszra, kapaszkodóra, bármennyire nagy is a kísértés arra, hogy túlzottan sokra tartsuk önmagunkat, hogy azt higgyük, elboldogulunk minden helyzetben a saját erőnkéből is! Ha nem is mindig egyforma mértékben és ugyanúgy, de szükségünk van emberekre, akik támogatnak, gyámolítanak minket. És szükségünk van reményre is, olyan célok elérésébe vetett reményre, amelyeknek a vonzása segít leküzdeni a hétköznapi kihívásait. Nem mindegy azonban, hogy kik azok az emberek, milyenek azok az emberek, akikre támaszkodhatunk, és hogy milyenek azok a célok, amelyekben remélünk. Földi életünk első emberi támaszai a szüleink: édesapánk és édesanyánk. Ma, anyák napján szabadjon egy kicsit arról elmélkedni, vajon milyen támaszt, milyen fogódzót jelentenek gyermekeiknek az édesanyák? Az anya feladata az (persze az apával együtt), hogy otthont teremtsen, és megtanítsa gyermekeit is arra, hogy képesek legyenek otthont építeni. Itt nem lakásra, házra gondolok, hanem otthonra: olyan személyes közösségre, ahová „haza megy” az ember, ahol békére, nyugalomra, szeretetre, elfogadásra talál. Mennyire építik a mai szülők ezt az otthont, s mennyiben nevelik gyermekeiket ilyen közösség kialakítására, fenntartására? Talán azért látunk egyre több fájdalmas hiányosságot ezen a téren, mert a szülők, az édesanyák is túlságosan rövid botra támaszkodnak. A reményeik, a céljaik földhözragadtak, túlságosan a föld felé hajolnak és tekintetüket is csak erre a földi világra szegezik. Milyen fájdalmas ilyen dolgokat hallani édesanyák szájából lassan felnőtté váló vagy már felnőtt gyermekeik felé: „Ugyan, csak nem akarsz még megházasodni? Mire vajon? Csak nem akarsz gyermeket vállalni (vagy még több gyermeket) ebben a világban? Miből fogod eltartani? Hát persze, menj csak külföldre, hagyd el ezt a nyomorult országot! Itt nem megy semmire! Ne kelljen annyit gürcölnöd a kevésért, mint nekem, nekünk!” Biztos, hogy azok a szülők, akik ennyire csak az anyagiak bővületében tudnak gondolkodni, ennyire csak a földi jólét és kényelem fontos nekik, jót akarnak a gyermekeiknek? Biztos, hogy kellő hosszúságú botot adnak a kezükbe? Nem sokkal inkább meggörnyesztik és a föld felé nyomják gyermekeik életét, letörve esetleges magasabb rendű reményeiket, álmaikat? Ahhoz, hogy jó példát tudjanak adni fiaiknak, lányaiknak az igazi otthonteremtésben, először nekik kellene hosszabb botot kézbe kapni, más, értékeesebb célok felé emelni a tekintetüket.

A mai szentírási szakaszok segítenek nekünk ebben. A szentlecke monumentális látomásban írja le a mennyei Jeruzsálemet, amely valójában nem más, mint az Isten Országá, minden ember végső célja, életének beteljesedése. Aki nem hisz a boldog örök életben, ami az Atya Országában vár ránk, és nem törekszik minden erejéből annak elérésére, az lenyesegeti a remény szárnyait, a föld felé görnyed és áldozatává lesz az elmúló földi életnek. Ha egy szülő nem neveli Istenbe vetett hitre a gyermekét, ha nem mutat neki magasabb célokat az evilági céloknál, akkor nem nevezhető teljesnek a szeretete szülőttei felé. Akkor az igazi otthon, a tökéletes szeretet és béke országa rejtve marad gyermekei előtt, pedig ezt nem pótolhatja semmiféle evilági érték vagy közösség. Jézus is arról beszél az evangéliumban, hogy aki Őt

szereti és hisz benne, azt az Atya is szeretni fogja, az otthonra lel az Atyánál. Véletlen lenne talán, hogy Jézus valódi, minden evilágit felülmúló békéről, szeretetről, igazi hazaérkezésről beszél az Isten Országával kapcsolatban? Nem! Azért használja ezeket a fogalmakat, mert valahol a lényé legmélyén erre vágyik a legjobban minden ember. Ahhoz azonban, hogy elnyerhessük ezt a Jézustól kapott békét, beléphessünk ebbe a végső és tökéletes nyugalomba, szerető közösségbe, szükséges, hogy már itt a földön is azt az utat járjuk, ami efelé az Ország felé vezet. Ez pedig – ahogyan hallottuk – Jézus követésének útja, az Ő tanításának megismerése és tettekre váltása.

Ha egy édesanya és édesapa, egy szerető szülő igazi otthont akar teremteni gyermekének, boldogító szeretetközösség építésére és megélésére akarja nevelni, akkor Jézus példáját kell követnie. Mondhatnánk persze, hogy Jézus nem volt édesanya, nem volt szülő! Azonban nem szerette kevésbé tanítványait, a hozzá közel álló apostolokat, nem kevesebb felelősséget érzett irántuk, mint az apa vagy anya gyermekeiért. Melyek voltak Jézus szeretetének, felelősségtudatának legfőbb jellemzői?

Először is a feltétel nélküli áldozatkészség. Képes volt egész életét feláldozni szeretteiért, mindannyiunkért, anélkül, hogy ezt az önátadást függővé tette volna a viszonzástól, az ember válaszától. Azután jellemezte Őt a türelem, a tanítványok megérlelődésének bizalommal teli várása is. Nem egyik pillanatról a másikra lettek azzá, akinek Jézus meghívta őket: sok-sok megtorpanás, újrakezdés szegélyezte apostollá válásuk útját. Jézus mégsem vonta meg tőlük bizalmát, nem bánta meg kiválasztásukat. Azután Jézus nem akart mindenáron könnyű utat tanítványai számára, sőt a keskeny ösvény bejárására buzdította őket. Nem akart minden fájdalmat, megpróbáltatást kispórolni az életükből, hanem inkább a kereszthordozásra szólította fel őket. Bizony, a jó szülő tudja, hogy a fájdalom, a küszködés elengedhetetlen része az emberi személy és az emberi közösség felépítésének. Végül nem elsősorban a földi érvényesülés, boldogság csalóka ígéretével csábította őket, hanem arra biztatta övéit, hogy annak örüljenek, hogy „nevük föl lesz írva a mennyben”! Igen, Jézus jó példaképe, biztos támasza minden igazán szerető szülőnek, édesanyának. A boldogság nem könnyű, de valódi útját mutatta meg övéinek. Használjuk hát mi is támaszunkként Krisztus tanítását és életpéldáját, hogy a ránk bízottak bennünk is biztos fogódzóra leljenek, s egyenes derékkal, az égre nézve haladjanak végső céljuk, a mennyei haza felé!